

kendt Forfatter og Journalist, som har udtalt mange andre oprørende Selvfølgeligheder, maa det ærede Medlem virkelig ikke lave om til en Opfordring fra mig til Pressen om ikke at tale Sandhed. En saadan Opfordring vilde baade være overflødig og utænkelig ud fra mit hele Syn paa det offentlige Liv, hvad det ærede Medlem sikkert ved nærmere Eftertanke vil indrømme, og hvad hele Pressen i Forvejen ved. Derfor tog den bl. a. saa muntert forstaaende paa dette lille Citat i Forfjor, og siden har jeg ikke kritiseret Pressen nær saa meget som den mig, men hver Gang med større Berettigelse.

Hvad den Cornelius Petersenske Bevægelse angaar, har jeg paa Embeds Vegne maattet beskæftige mig med den paa tre forskellige Maader. For det første gennem en Politiundersøgelse i Juni, for det andet gennem et Sagsanlæg mod Cornelius Petersen personlig og for det tredje gennem en politimæssig Efterforskning i Anledning af den endnu ikke afsluttede Sag om et eventuelt Oprørsforsøg med Indblanding af tjenstgørende Officerer.

Den sidste Undersøgelse og i Forbindelse hermed Undersøgelsen vedrørende Nationalkorpsets Forbindelse med „Bondeværnet“ skal jeg i Dag lade ligge, dels fordi Resultatet af disse Undersøgelser først vil være mig i Hænde, efter hvad Rigsadvokaten meddelte mig i Gaar, i næste Uge, til Afgørelse altsaa af, hvorvidt der vil være at rejse Tiltale i disse Sager, dels fordi ingen af de ærede Medlemmer, der har omtalt denne Sag, har betvivlet Nødvendigheden af, at Justitsministeren maatte skride til Undersøgelse af Forholdet, medens adskillige — derunder ogsaa, hvad der har glædet mig, den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti — positivt gav mig Ret i, at denne Undersøgelse var uundgaaelig, uanset hvilket Resultat den end maatte give. Derimod skal jeg gøre nogle Bemærkninger om de øvrige Skridt, som Ministeriet har foretaget, ogsaa fordi de har været Genstand for Kritik, eller der i alt Fald har været Tvivl om det naturlige i den Fremgangsmaade, der er valgt.

Som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen allerede har oplyst, var han vistnok den første, der allerede tidligt paa

Foraaret rejste det Spørgsmaal offentligt, om det egentlig var forsvarligt, at Cornelius Petersens Bevægelse fik Lov til at udfolde sig under de Udtryksformer, med alskens vilde Beskyldninger mod Parlamentarismen, Regeringen, Politikerne, Embedsstanden o. s. v., som den i stigende Grad betjente sig af, og det ærede Medlem henvendte sig til mig i den Anledning. Siden har jeg ladet Bladet gennemlæse, og jeg har ladet Politiet overvære Møderne.

Jeg skal gerne indrømme det ærede Medlem samt det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen med flere, at man naturligvis for længst havde kunnet skride ind efter Straffeloven, hvis det kun kom an herpaa; men jeg holdt mig tilbage en Tid lang, for det første fordi Beskyldningerne var saa hasarderede og aabenlyst taabelige, at man ikke kunde tro, at de vilde gøre noget Indtryk paa normale Mennesker, og for det andet fordi man efter min Mening maatte være meget forsigtig med at lade den Opfattelse vinde Ørenlyd, at der ikke skulde være samme Frihed til at lyve og skælde ud Syd for Kongeaen som Nord for samme, hvortil for det tredje kom den Omstændighed, at Hr. Cornelius Petersen i sin egentlige Kamp mod Parlamentarismen og for en antikveret Styreform kun nærmere uddybede de antiparlamentariske Teorier, som selv den højærværdige og højkonservative „Berlingske Tidende“ lod sine Smaafilosoffer udbrede, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rode forleden gjorde opmærksom paa, han kunde for den Sags Skyld ogsaa tage andre, ham mere nærliggende Organer med. Men selv om jeg maa indrømme, at det utvivlsomt vilde blive følt som en Lettelse i vide Kredse, er der dog ingen, der tænker paa midlertidig at isolere Harald Tandrup, Harald Nielsen eller visse Penneførere i forskellige andre Blade og Tidsskrifter som „Det frie Blad“ og „Skatteborgeren“.

Overhovedet plejer man ikke herhjemme fra offentlig Side eller offentlige Personers Side at reagere overfor Injurier, der tværtimod i Almindelighed findes mere og mere naturlige og begrundede, efter som vedkommende, der bliver injurieret, indtager ledende Stillinger i Samfundet og derfor, efter hvad man skulde tro, paa Forhaand havde Krav paa mere end almindelig Tillid. Og som jeg